

Unele gânduri scurte referitoare la slujba în Adunare (2)

Mesajul Domnului

Roy A. Huebner

© SoundWords, Online începând de la: 06.07.2020, Actualizat: 06.07.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Este slujirea de corectare conform Scripturii?

Mă trec fiori când aud oameni spunând: „Dragă domnule cutare”. Probabil că în rest exprimarea este însoțită de amabilitate și respect, dar eu nu cred că ei ar fi vorbit astfel despre Pavel sau Apolo – cu toate că ei ar fi fost foarte prețuiți în dragoste pentru lucrarea lor – dacă harul și puterea sfântă, care pun conștiința în prezența lui Hristos, ar fi fost active.¹

Pavel a scris în ultima lui scrisoare, când decăderea își făcuse deja cuibul: „Vestește Cuvântul” (2. Timotei 4.2). Dar ce înseamnă Cuvântul acesta? Și care sunt însușirile lui?

- **2. Timotei 3.16,17:** Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună.

Aceste patru funcții ale Cuvântului lui Dumnezeu [învățătura, convingerea, musturarea și instruirea] sunt necesare, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie deplin capabil. Desigur noi avem nevoie să aplicăm la noi înșine aceste patru aplicații ale Cuvântului lui Dumnezeu. Noi toți avem nevoie ca aceste cuvinte să lucreze asupra noastră în timp ce le citim și le studiem. Și dacă există libertate în Duhul pentru vestirea Cuvântului, atunci îndrumarea apostolului „predică Cuvântul” ne conduce și la faptul că vestirea conține dovedire, musturare și instruire în dreptate.

Cu regret sunt creștini credincioși care nu vor să audă de slujirea corectivă, care cercetează conștiința. Și alții, care predică Cuvântul, sunt de părere că cel mai bine este „să predici pe Hristos” (compară cu: „predică Cuvântul”) și dragostea Lui – presupunând că aceasta este suficient pentru nevoi [ale credincioșilor]. Eu cred că Scriptura, dacă o cercetăm sub aspectul slujirii, nu sprijină un astfel de a vedea lucrurile. Este important să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu la felul cum trebuie să întâmpinăm nevoile și starea credincioșilor, căci altfel Dumnezeu nu primește onoarea care I se cuvine, și decăderea, care a devenit deja evidentă pretutindeni, va înainta tot mai mult.

Din Ioan 4 învățăm că conștiința este „locul de pătrundere al adevărului”. Fiecare slujire ar trebui să aibă în vedere aceasta. J.N. Darby a spus:

Dumnezeu lucrează adevărata autoritate asupra conștiinței. Adevărul este autoritate. Însă oamenii vor mai bine ceva care îi cruță de exercițiul inimii și conștiinței înaintea lui Dumnezeu. Dacă omul predică prin propria lui autoritate, conștiința rămâne departe de Dumnezeu, și omul este independent de Dumnezeu. Însă aceasta coboară pe om pe o treaptă inferioară aceleia a ceea ce el trebuie să fie, căci adevărata lui poziție este să fie dependent de Dumnezeu. *Aceasta* este adevărata glorie a omului. Conștiința trebuie adusă în contact cu Dumnezeu. Și fiecare slujire, care obține aceasta, este adevărata slujire. *Orice slujire care nu face exact aceasta sau are ca țel aceasta, nu este de la Dumnezeu*, deoarece ea pune ceva între suflet și Dumnezeu. Dacă o slujire este adevărată, atunci ea Îl aduce pe Dumnezeu prin Cuvânt direct la conștiință. Dimpotrivă, o slujire falsă stă între Dumnezeu și conștiință. Dacă ținem seama de aceasta, vom fi

capabili să constatăm diferența și imediat să recunoaștem dacă o slujire este adevărată sau nu.²

În Anexa 1 sunt studiate mai exact unele gânduri care vor să dea la o parte slujirea de corectare.

Trebuie noi să ne ocupăm cu lipsurile noastre?

Se spune: Noi nu trebuie să ne ocupăm cu lipsurile noastre. – Vrea prin aceasta să se spună, că nu trebuie să vorbim despre ele? Însă Domnul a făcut aceasta. Deoarece noi am căzut de la dragostea dintâi, El a ocupat poziția unui judecător. Aceasta este o poziție pe care El o păstrează până când El va veni, și nu este nici un moment în care El să nu o ocupe și să nu urmărească să corecteze pe slujitorii Lui: „Eu mustru și disciplinez pe toți câți îi iubesc. ... Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor” (Apocalipsa 3.19,22).

Se spune: Noi nu trebuie să ne ocupăm cu lipsurile noastre. – Dacă avem înaintea ochilor lipsurile (de ce nu le numim de fapt păcate, așa cum face Dumnezeu?) noastre, aceasta ne face nefericiți și triști, în timp ce noi vrem să mergem acasă fericiți și mulțumiți de la străngerile noastre laolaltă. – Nu recunoaștem noi că de fapt înapoia acestora stă eul nostru? *Eul* nostru dorește să fie fericit și mulțumit, și anume fără să audă de „nuia” (Mica 6.9) și de muștrările de care avem nevoie așa de mare. Aceasta nu este dragostea dintâi; dragostea dintâi se caracterizează tocmai prin aceea că noi uităm eul propriu și ne preocupăm cu obiectul sentimentelor noastre. Domnul ne-a vorbit tot timpul, dar noi nu ascultăm de „nuia”. Probabil simțim ceva, dar noi nu auzim mesajul.

În casa noastră vin unele reviste sau prin slujirea profetică auzim unele lucruri despre starea noastră și strigăm: Destul! Aceasta nu este Hristos! Predică pe Hristos și dragostea Lui! – Cât de trist este faptul acesta. (Ca și cum predicarea a ceea ce se cuvine lui Hristos nu ar însemna predicarea lui Hristos.) Vine o astfel de atitudine din cauză că noi avem gândul Domnului referitor la Apocalipsa 2 și 3? Ce este adevărata noastră stare, dacă respingem muștrările lui Dumnezeu și chemările la pocăință sub pretextul că noi ar trebui să predicăm pe Hristos și lucrarea Sa, și dacă totodată dăm la o parte slujirea de corectare, care cercetează conștiința? Cu cât medităm mai mult la aceasta, cu atât mai neliniștiți ar trebui să devenim referitor la gândul, cât suntem de spirituali.

Edward Dennett a remarcat:

Deseori ești ispitit – pentru a evita discuții în Adunare -, mai bine să curmi întrebări sau chiar să ascunzi păcate sau de dragul păcii să îți mai mult seama de prestigiul oamenilor decât de faptul că Hristos cu ochii Lui ca para focului pătrunde totul: „Toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4.13).³

Sunt mai multe căi pentru împiedicarea slujirilor de corectare. Una din ele este să numești „legalism” această slujire. Însă aceasta nu trebuie să ne deranjeze, căci mulți vorbesc așa ca să-și liniștească conștiința lor rea. Legalism înseamnă că, carnea năzuiește să împlinească prescripțiile lui Dumnezeu. Noi nu sprijinim aceasta, și la fel de puțin sprijinim regulile stabilite

de oameni, simple adaptări carnale sau inimi și conștiințe necercetate. Dimpotrivă noi sprijinim ideea de a avea grijă ca Domnul să ne poată vorbi printr-o slujire despre umblarea și despre starea noastră. Suntem de părere că este o respingere a unei căi de har a lui Dumnezeu, dacă dăm la o parte sau condamnăm o slujire de corectare. Dumnezeu dorește să ne vorbească printr-o astfel de slujire și să ne corecteze pentru gloria Sa și spre binecuvântarea noastră. Noi spunem deseori: să punem alifie pe ochii noștri (Apocalipsa 3.18). – Dar dacă un profet ne vorbește, câți dintre noi sunt gata să-l „lovească cu limba” (Ieremia 18.18)? Aceștia vin deseori repede cu cuvântul „legalitate”.

- **1. Tesaloniceni 5.19,20:** Nu stingeți Duhul; nu disprețuiți profețiile.

Gândim noi că această atenționare a fost necesară pentru că „Hristos și dragostea Sa” trebuiau predicate? Eu cred că Pavel cu atenționarea lui a avut în vedere un pericol pretutindeni prezent: pericolul de a desconsidera slujirea profetică, care descoperă inimile noastre și starea noastră în prezența lui Dumnezeu.

Întristarea Duhului pare să se refere la comportarea fiecăruia în parte; dar *stingerea Duhului* se referă la acțiunea noastră comună, pentru ca prin aceasta să împiedicăm o slujire care are ca temă ceea ce se cuvine și ce nu se cuvine lui Hristos. Noi putem stinge Duhul, prin aceea că nu ascultăm de porunca Domnului:

- **1. Corinteni 14.29:** Doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece.
- **1. Corinteni 14.37:** Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului.

De altfel nu există darurile necesare, pentru ca 1. Corinteni 14.29 să fie practicat în fiecare loc. Sunt însă multe ocazii în care noi înlocuim ordinea divină prin ordinea noastră.

„Mai întâi trebuie câștigată inima”

Se spune: Mai întâi trebuie câștigată inima. – Desigur această afirmație merită să fie studiată mai serios de către noi. Dacă prin această afirmație se dorește înlăturarea slujirii de corectare, atunci ea este folosită în opoziție cu mărturia profetică vechi-testamentală din timpurile de decădere și în opoziție cu metodele apostolilor, atât înainte cât și după ce decăderea a apărut; și la fel și în opoziție cu ultimele mesaje ale Domnului nostru adresate celor șapte adunări (Apocalipsa 2-3) într-un timp de decădere. Suntem conștienți că o inimă care nu a fost câștigată nu vrea să reacționeze la slujirea de corectare. Este însă în totală opoziție cu mai multe exemple din Scriptură, dacă se caută împiedicarea slujirilor de corectare atâta timp până când este o stare generală, care ar putea fi descrisă cu cuvintele: „Inima a fost câștigată”. Se poate deduce o părere de felul acesta despre slujire din exemplul Domnului din Apocalipsa 2 și 3? Să ne gândim în mod deosebit la scrisoarea către Laodiceea. Am face bine să învățăm din exemplul Domnului și să practicăm acest exemplu. Prin aceasta nu vrea să se spună că de fiecare dată când se face o slujire, ea trebuie să decurgă exact după modelul acesta. Dacă există libertate adevărată a Duhului, atunci totalitatea slujirilor în Adunare în

ansamblu vor conține și celelalte elemente diferite din scrisorile adresate celorlalte biserici (adunări).

Noi nu trebuie să ascundem faptul că majoritatea serviciilor au respectat foarte bine criteriul „mai întâi inima trebuie câștigată”. Și cu toate acestea asemănarea cu lumea a crescut și noi ne scufundăm tot mai mult. Cu regret nu suntem conștienți de faptul acesta. Și tocmai acest fapt precum și caracterul slujirii, așa cum ne este el prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu, nu ne încurajează să respingem slujirea de corectare și de cercetare a conștiinței argumentând că „mai întâi ar trebui câștigată inima”. Înseamnă aceasta deci, că slujirea de corectare trebuie să aibă loc abia atunci când inima a fost câștigată? Nu se ascunde înapoia acestei idei părerea neconștientizată că atunci când inima a fost câștigată, totul este în ordine și slujirea de corectare nu mai este necesară? Dar acest lucru înseamnă cu adevărat că Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este necesar pentru corectare (2. Timotei 3.16).

Este nevoie de judecare de sine; nu numai cu totul personal, ci și colectiv, precum și la aceia care slujesc prin Cuvânt, și la aceia care fac slujba de supraveghetor. Noi trebuie să învățăm, că „noi am păcătuit”. Nu este suficient dacă unii adaugă la slujirea lor și slujirea de corectare. Nu, aceasta nu este suficient. Noi toți trebuie să cădem înaintea feței lui Dumnezeu și să mărturisim starea noastră, și trebuie să înlăturăm idolii noștri și să năzuim ca prin ajutorul destoiniciei date de Domnul să facem lucrarea care ne-a fost încredințată și să facem, acolo unde este necesar, slujba de păstorire și de corectare.

Să medităm asupra acestor lucruri?

Filipeni 4.4-8 a fost citat așa fel ca să submineze slujirea de corectare. Iarăși stă scris: „Și voi nu v-ați mâhnit” (1. Corinteni 5.2). Starea credincioșilor din Corint era contrară stării credincioșilor din Filipi, care au fost încurajați de Pavel „ca dragostea voastră să prisosească tot mai mult” (Filipeni 1.9). Starea lor comună era așa de bună, că el i-a încurajat să îndeparteze o „pată” mică (comparată cu ceea ce caracteriza adunarea din Corint în general): „Îndemn pe Evodia și îndemn pe Sintihia să aibă același gând în Domnul” (Filipeni 4.2). Starea credincioșilor din Corint era dimpotrivă rea; și anume așa de rea că în cuvintele lui introductive Pavel nu scrie nimic de laudă cu privire la umblarea lor. Era felul lui ca în cuvintele de început să amintească ceva de laudă – dacă exista ceva. Însă aici în Corint era rău moral. Însă un lucru l-a lăudat el în 1. Corinteni 1: el a lăudat ceea ce harul lui Dumnezeu le-a dăruit. El nu a lăudat nimic cu privire la umblarea lor. Este bine să se mediteze la aceste lucruri. În orice caz Pavel le-a spus, că ei ar fi trebuit să se întristeze. El nu le-a spus, că ei trebuiau să se bucure mereu. El nu le-a spus că ei ar trebui să se gândească la cele pe care noi le găsim în Filipeni 4.8. Mai degrabă ei ar trebui să se gândească la starea lor rea și la răul din mijlocul lor; și Pavel a numit pe nume multe din aceste lucruri.

Erau inimile credincioșilor din Corint, vorbind în general, într-o stare bună? Cum s-a comportat Pavel cu ei? El le-a trimis o slujbă de corectare călăuzită de Duhul. Întreaga scrisoare este caracterizată de mustrare și de asemenea ea conține și ironie. S-a îmbunătățit starea lor prin aceasta? Cât de mare a fost bucuria lui când prin Tit a aflat noutăți bune. Și el s-a bucurat nu numai de veștile bune, ci și de „bucuria lui Tit” (2. Corinteni 7.3).

Apostolul a trimis credincioșilor din Corint un cuvânt inspirat. Sentimentele lui în privința aceasta sunt exprimate în 2. Corinteni 7: el era îngrijorat că scrisoarea lui ar putea duce la o înstrăinare, căci el însuși cunoștea severitatea acestei scrisori și efectul pe care ea trebuia să-l aibă asupra conștiinței (aceasta necesită întotdeauna călăuzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu în puterea Duhului). Dumnezeu a folosit această scrisoare, ca să conducă pe credincioșii din Corint pe calea de restabilire, cu toate că pentru început multe lucruri au rămas în neorânduială (2. Corinteni 12.21).

Deci aceasta este însușirea primei epistole către Corinteni. Desigur acolo găsim și adevăruri obiective. Însă în natura ei această epistolă este deosebit de corectivă. Noi avem nevoie de ambele: explicații doctrinare și slujiri corective (Tit 2.15; 1. Timotei 6.3; 2. Timotei 4.2).

Cele mai multe epistole conțin mai mult sau mai puțin ambele: atât slujirea de corectare cât și învățatură. Cu cât timpul înaintează mai mult, cu atât mai mult decăderea a crescut, și Duhul Însuși a preluat misiunea să corecteze și să atenționeze. Să ne gândim numai la epistola lui Iuda: el ne scrie că intenția lui era „să-și dea toată silința să scrie despre mântuirea noastră comună”. Aceasta este bine și noi avem nevoie de ea. Dar cu toate că aceasta era intenția lui, Duhul lui Dumnezeu avea altceva de făcut. De aceea Iuda continuă: „am fost nevoit să vă scriu și să vă îndemn” (versetul 3).

Apocalipsa 2-3

Lăsăm epistolele înapoia noastră și vrem să ne îndreptăm atenția în mod deosebit asupra Apocalipsa 1-3. Existența cărții Apocalipsa este o mărturie continuă asupra faptului că vasul mărturiei [Adunarea] se află în decădere. Eșecul este prilej pentru profeție. Și existența acestei cărți profetice, care încheie canonul nou-testamental, este un indiciu referitor la abaterea generală. Vedem aici pe Hristos în poziția unui *judcător*, care Se prezintă sub forme diferite, ca astfel să se ocupe cu starea individuală a fiecărei adunări (biserici).

Cu toate acestea El i-a încurajat, i-a chemat mereu la pocăință și a prezentat binecuvântare pentru biruitor. Aici este lucrarea de slujire a lui Hristos Însuși, așa cum El umblă în mijlocul adunărilor (bisericilor). El nu a procedat după etalonul „predică pe Hristos”, așa cum se spune deseori. Mesajul lui *era* Hristos și ceea ce se cuvine lui Hristos și ce nu se cuvine lui Hristos.

Vrem să luăm două exemple din Vechiul Testament, care ne ajută pentru o înțelegere mai bună, căci lucrurile acestea au fost scrise pentru învățătura noastră.

Hagai și Zaharia

Hagai și Zaharia sunt două exemple excelente pentru slujirea profetică. Slujirea fiecăruia dintre ei avea într-adevăr puncte cheie diferite, însă slujirea lor avea același țel, și slujirea făcută de unul întregea slujirea făcută de celălalt.

Hagai avea o lucrare de slujire de corectare. De aceea el este numit deseori „profet”, mult mai des decât Zaharia. El este numit chiar „solul Domnului” cu „mesajul Domnului”. Dumnezeu știe că nouă nu ne place slujirea pentru corectare – și tocmai de aceea slujitorul acesta este

numit profet al lui Dumnezeu.

Lucrarea lui Zaharia avea ca și conținut gloria care va veni. Așa ceva ne place. Însă din Zaharia 1.1-6 deducem că el nu s-a dat înapoi de la slujirea de corectare, și că el s-a identificat cu slujirea făcută de Hagai. Zaharia a dat mai departe îmbărbătările sale, înainte chiar ca Hagai să termine lucrarea sa. Însă Zaharia a vorbit despre glorie [abia] *după ce* Hagai și-a încheiat slujirea. Gândesc că ceva nu este în ordine dacă un predicator nu se identifică cu cei care practică o slujire de corectare. Caută el cumva o cale mai ușoară, mai plăcută? Nu s-a gândit el în privința aceasta? Lucrarea unuia poate accentua unele lucruri „obiective” (așa ca Zaharia, care totuși nu s-a temut să facă și o lucrare de corectare). Dar se identifică el și cu aceia care fac o lucrare asemănătoare cu a lui Hagai, așa cum s-a identificat Zaharia cu Hagai?

Da, inimile rămășiței trebuiau câștigate. Dar ar fi fost o chestiune rea, dacă din acest motiv s-ar fi încercat să se sfârșească slujba lui Hagai sau să se înfiereze. Realmente inimile lor au fost aduse înapoi tocmai prin lucrarea inițială de slujire a lui Hagai. Dumnezeu este mai înțelept decât noi. Rămășița a prosperat „prin profeția lui Hagai, profetul, și a lui Zaharia” (Ezra 6.14). Responsabilitatea noastră este să practicăm slujirile care ne-au fost încredințate de Dumnezeu, respectiv să le primim și să lăsăm în seama lui Dumnezeu să câștige inimile. Credincioșii nu sunt numai inimă sau numai conștiință. Și în aceeași măsură este greșit să se respingă sau să se înfiereze „slujirea inimilor” sau „slujirea conștiinței”: „Nu stingeți Duhul, nu disprețuiți profețiile” (1. Tesaloniceni 5.19,20).

Maleahi

Ce carte deosebită este cartea Maleahi; ea nimicește orice mulțumire de sine însuși! Cerințele și muștrările lui Dumnezeu au fost urmate de întrebarea obraznică, mereu repetată: „În ce fel ...?” – în total de șase ori. Maleahi a exercitat cu autoritate o slujbă de corectare. A condus aceasta la un rezultat bun? Nu la mulți, însă la unii: „Atunci cei care se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul” (Maleahi 3.16). Când a fost acest „atunci”? Atunci când muștrările Domnului prin robul Său Maleahi au cercetat conștiința lor și credincioșii aceștia s-au smerit și s-au apropiat de Dumnezeu. Era o zi a decăderii, și pentru aceasta era necesară această slujire.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate” (2. Timotei 3.16).

Adnotare

[1] Din „A few remarks connected with the Presence and Operation of the Spirit of God in the Body, the Church” din *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 3, pag. 319.

[2] J.N. Darby, din „Try the Spirits—Christ the Test. 1 John iv” în *The Girdle of Truth*, Anul 2, 1857, pag. 260–261. [sub titlul „Nine Lectures on the First Epistle of John” 1882 editată de W.H. Broom, London; publicată și în *Collected Writings of J.N. Darby*, pag. 57.]

[3] E. Dennett, din „Revelation 2,2.3“ în *The Visions of John in Patmos: being Notes on the Apocalypse*.

Tradus de la: [Einige kurze Gedanken über Dienst in der Gemeinde \(2\)](#)

Titlul original: „Part 2: The Lord’s Message“,
în *A Few Thoughts on Ministry in the Assembly*, 1985, Present Truth Publishers, pag. 15–21.

Traducere: Ion Simionescu